

ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

УДК 821.581-32(593)

Т. Вечоринська, канд. філол. наук, доц.

e-mail: t.vechorynska@gmail.com

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Київ, Україна

ОГЛЯД СТАНОВЛЕННЯ Й РОЗВИТКУ КИТАЙСЬКОМОВНОЇ ЛІТЕРАТУРИ В ТАЙЛАНДІ

Тайсько-китайська література відображає закарбований у літературних творах більш ніж сторічний досвід вихідців із Китаю на теренах Таїланду. Це – утілення життєвих покликів, мрій і думок китайських іммігрантів, а також і важливий символ боротьби за китайську культурну ідентичність. У сучасному Таїланді рідною мовою етнічних китайців є тайська. Для тайського населення китайська є другою іноземною мовою для вивчення після англійської як першої іноземної. У реаліях відсутності постійних культурних зв'язків і сталого мовного середовища китайськомовна творчість у Таїланді є своєрідною й особливою за своєю тематикою та проблематикою. Оскільки дослідження літератури китайської діаспори ХХ–ХХІ ст. у світі здебільшого зосереджені на літературному доробку в Північній Америці, дослідженням китайськомовної літературної творчості в Південно-Східній Азії, зокрема тайсько-китайської літератури, приділяється менше уваги. Доробок і досягнення цієї літератури поки що не отримали належного глибокого та детального наукового осмислення й оцінки естетичних особливостей та унікальності цього літературного явища. І саме в цьому сенсі вивчення сучасної тайсько-китайської літератури має неабияке значення. Стаття має оглядовий характер і присвячена становленню та розвитку тайландської китайськомовної літератури від початку ХХ ст. та закінчуючи сьогоденням. Особливу увагу приділено викликам і перепонам, що супроводжували розвиток китайськомовного письменства в Таїланді впродовж всієї історії. Запропоновано переклад українською мовою оповідання тайської письменниці китайського походження Нян Ламей "Дівчинка з квітковим намистом".

Ключові слова: література китайської діаспори, тайландська китайськомовна література, тайсько-китайська література, Нян Ламей, Дівчинка з квітковим намистом.

Література китайської діаспори (海外华文文学) або ж всесвітня китайськомовна література (世界华文文学) наразі є предметом активного обговорення [Tsu, Wang, 2010; 赖伯疆, 1993; 潘亚敦, 1996; 饶芃子, 2004]. Як китайські, так і західні вчені досліджують це особливе всесвітнє літературне явище, "гібридну" літературу, що поєднує у собі риси "національних" літератур і спільну форму вираження китайською мовою. Загалом дослідження літератури китайської діаспори ХХ–ХХІ ст. у світі здебільшого зосереджені на літературному доробку Північної Америки, дослідженням китайськомовної літературної творчості в Південно-Східній Азії, зокрема тайсько-китайської літератури (泰华文学), що є невіддільною складовою дискурсу, приділяється менше уваги. Натепер нам відомі видання "Курс закордонної китайськомовної літератури" [海外华文文学教程, 2009], що розглядає письменників китайської діаспори в різних кутках світу та окреслює спільні напрями дослідження їхньої творчості, а також стаття Фаня Цзюня та Хе Фуяня "Сучасний стан та досягнення тайсько-китайської літератури" [范军, 何福祥, 2021]. Доробок цієї літератури поки що не отримав належного глибокого та детального наукового осмислення й оцінки естетичних особливостей та унікальності цього літературного явища. І саме в цьому сенсі вивчення сучасної тайсько-китайської літератури набуває актуальності. Метою цієї статті є дослідження започаткування й розвитку китайськомовної літератури в Таїланді, що допоможе сформувати в українських читачів загальне уявлення про феномен літератури китайської діаспори на прикладі конкретної літератури. Реалізація цієї мети передбачає виконання таких завдань: простежити формування тайсько-китайської літератури в історичному аспекті, ознайомитися з її представниками та їхніми основними творами, проаналізувати виклики, із якими стикається китайськомовна творчість у Південно-Східній Азії, а також запропонувати переклад українською оповідання тай-

ської письменниці китайського походження Нян Ламей "Дівчинка з квітковим намистом" (див. нижче у розділі Переклади). Переклад цього оповідання українською здійснено вперше за виданням "Хрестоматія літератури китайської діаспори. Збірка оповідань" (年腊梅, 2009).

Таїланд – це країна, яка в історії світової китайської діаспори однією з перших стала локусом зосередження й подальшого збереження китайської культури. За часів першої династії Таїланду, королівства Сукхотай (1209–1350 рр. н. е.), китайці чи не вперше наважилися дістатися Таїланду в пошуках кращого життя та заробітку, відтак китайська культура потрапила до Таїланду. В епоху сіамського королівства Аюттхая (1351–1767 рр. н. е.) через тісні зв'язки з китайською династією Мін і часті обміни між двома країнами багато китайців оселилися в Таїланді. До часів королівства Тхонбурі (1767–1782 рр. н. е.) китайська діаспора в Таїланді налічувала більше одного мільйона осіб. Китайці привезли в Таїланд свою технологію виготовлення кераміки, технологію різьблення по дереву, мистецтво живопису, танець левів "шицзиу", оперу "чаочжоу", спосіб заварювання чаю з півдня Китаю "гунфуча" тощо, які швидко поширювалися та переймалися місцевим населенням. Китайська мова, писемність і література в Таїланді поступово розвивалися саме на такому сприятливому історичному й культурному ґрунті.

На думку почесного голови спілки тайсько-китайських письменників Си Маґуна, добою започаткування китайськомовного письменства в Таїланді варто вважати часи Аюттхая, адже вже тоді в королівстві мешкала значна кількість вихідців із Китаю, "люди на краю землі сумували за своїми далекими родичами, листувалися із ними, то невже ці листи не містили літератури?" [цит. за: 范军, 何福祥, 2021, 页189]. Крім того, китайськомовні таблички та написи, збережені в китайських храмах і на кладовищах поблизу китайських храмів предків, є цінними артефактами історії найперших переселенців із Китаю до Таїланду, і навіть історії китайської мови. Однак ці матеріали ще недостатньо ви-

вчені, і позаяк не можуть вважатися зразками красивого письма.

Початком становлення тайської китайськомовної літератури можна вважати першу половину ХХ ст. Злеті і падіння тайської китайськомовної літератури тієї доби були тісно пов'язані з китайською освітою та китайськими друкованими виданнями. На початку минулого століття китайська освіта в Таїланді виникла одночасно з реформами, революціями, ідейними течіями щодо нової культури та нової літератури в Китаї. Після провалу "ста днів реформ" (戊戌变法) наприкінці династії Цін у китайських громадах в Південно-Східній Азії засновувалися газети та періодичні видання для просування нових ідей. Згодом члени революційної партії на чолі з Сунем Ятсеном так само активно створювали школи та газети для поширення революційних ідей і завоювання прихильності, а також отримання підтримки від місцевої китайської діаспори на теренах країн на півдні від Китаю, і зокрема Таїланду. Ще у 1903 р. багато китайськомовних газет Таїланду, таких як "Ханьцзін жибао" ("汉境日报"), "Мейнань жибао" ("美南日报"), "Мейнань гунбао" ("湄南公报"), "Цінань жибао" ("启南日报") та ін., що були вісниками різних соціальних і політичних рухів Китаю, у додатках друкували літературні нариси.

1908 р. Китайська спілка відкрила першу тайську "народну" школу в Бангкоку, а відтак зарубіжні тайські асоціації послідовно створили по всій країні близько тридцяти тайських шкіл [范军, 何福祥, 2021]. У цей період тайські школи використовували тайську мову як мову навчання, а весь керівний персонал був переважно представлений етнічними тайцями. Вищезгадані школи були основою для плекання тайських читачів у Таїланді, а додатки до тайських газет стали основним місцем становлення тайсько-тайської літератури. Спочатку в них передруковувалися тогочасні тайські літературні твори, а потім почав публікуватися і власне тайсько-тайський літературний доробок, що й сприяло початковому розвитку тайсько-тайської літератури.

Уже у 1920-х рр. після руху "четвертого травня" (五四运动) у Китаї відомий Бангкокський літературний журнал "Сяошо лін" ("小说林") активно передруковував тайськомовні твори представників "нового літературного руху" – Сюя Дішаня (许地山), Хуна Шеня (洪深) та ін. Це дало творчий поштовх розвитку тайсько-тайської літератури, яка виявляла помітний вплив тайської нової літератури та нових думок. Одна за одною створювалися численні літературні спілки, з'являлися нові імена та друкувалися твори авторів тайського походження. Варто зауважити, що розвиток тайсько-тайської літератури відбувався і завдяки тайській владі, яка надавала змогу тайській громаді розвивати культуру та просвітництво в достатньо вільній атмосфері, а також сприяла широкому розповсюдженню сучасних тайських видань нової тайської літератури. Поступово виникло більше 40 тайсько-тайських літературних спілок, безперервно почали з'являтися нові твори нових авторів, що разом відзначило перший підйом тайсько-тайської літератури.

Однак у період із 1938 р. і до закінчення Антияпонської війни уряд Таїланду суворо дотримувався прояпонської політики дискримінації тайців, були заборонені як освіта тайською мовою, так і тайські

газети. 1940 р. було видано наказ, на підставі якого за один тиждень одну за одною було зачинено понад 200 тайських шкіл і 9 тайськомовних друкованих видань. Тайськомовна освіта та література в Таїланді тієї доби зазнавала великих труднощів і невдач, і тайсько-тайська творчість увійшла в період занепаду.

Відновлення дипломатичних відносин Китаю й Таїланду, а разом із тим новий етап розвитку тайсько-тайської літератури, припадає на 50-ті рр. ХХ ст. Із-за кордону поверталися тайландські письменники тайського походження, що до того були змушені залишити країну. Кількість відновлених і новостворених тайських шкіл становила більш як 300 закладів, тайськомовних друкованих видань – понад 20. Одночасно з тим вагомою була й імміграція на південь, зокрема до Таїланду, власне тайської інтелігенції, що намагалася уникнути громадянської війни в Китаї. Після утворення КНР ця хвиля тайських мігрантів призупинилася, що призвело до піднесення власне тайландських молодих митців тієї доби та сприяло розвитку місцевої тайсько-тайської літератури. У ранній післявоєнний період культура вивчення тайської мови процвітала досить довго, тому у 50-х рр. ХХ ст. це почало приносити перші плоди – розквіт літературно-мистецьких здібностей тайськомовної молоді, яка стала головною силою літературного світу Таїланду. Вважається, що за цієї доби було створено найкращі твори тайсько-тайської літератури, та й творчість письменників загалом виявляла новий вектор осмислення ідентичності тайців у Таїланді. На відміну від притаманного літературі тайської діаспори суму та ностальгії за батьківщиною, тайсько-тайська література стала більш локалізованою, самотньою.

У жовтні 1958 р. уряд Таїланду знову обмежив навчання й публікації тайською мовою, продовжили друкуватися лише чотири тайськомовні газети – "Сінсянь жибао" ("星曜日报"), "Шицзе жибао" ("世界日报"), "Чжунхуа жибао" ("中华日报"), "Цзінхуа жибао" ("京华日报") – які завжди залишалися культурним фундаментом тайської громади в Таїланді й існують дотепер. 1975 р. Таїланд відновив дипломатичні відносини з Новим Китаєм, і становище тайсько-тайської літератури поступово поліпшувалося. Власне, новий виток розвитку цієї літератури припадає на 1980-ті рр. і триває понині.

Із середини 1980-х до 2000-х рр. тайсько-тайські літературні спілки випустили понад 300 одноосібних видань і колективних збірок, серед яких "Славні покої" ("光华堂"), "Безперервність" ("不断的根") Лі Сю (李翔); "Повний місяць у воді" ("明月水中来"), "Актор" ("演员"), "Холодно й гаряче" ("冷热集"), "Нотатки сну й дозвілля" ("梦余暇笔"), "Не такий, як інші" ("独醒"), а також "Бесіди про тайсько-тайську літературу" ("泰华文学漫谈") Си Маґуна (司马功); "Туман над озером посилює смуток" ("烟湖更添一段愁") і "Кам'яна вежа під сяйвом місяця" ("在月光下砌座小塔") Мен Лі (梦莉); "Квіти у глиняному горщику" ("瓦罐里开的花") і "Спогади подорожей до Європи" ("游欧见闻录") Яо Цзунвей (姚宗伟); "Західне сонце запалило небо" ("晚霞满天") і "Нотатки минулого життя" ("浮生漫笔") Ченя Бовеня (陈博文); "Кокосовий дощ, банановий вітер" ("椰雨蕉风") і "Ранок. Сукуленти. Лотоси" ("晨露·石莲·荷花") Жао Ґу-

нцяо (饶公桥); "Оповідки прибережжя річки Чаупхрая" ("湄南河畔的故事") і "Обрис тайсько-китайського письменника" ("泰华写作人剪影") Нянь Ламей (年腊梅); "Державні пісеньки" ("微笑国度之歌") Цена Тяня (曾天); "Цитра й квітка" ("琴与花朵") Хена Шуйяо (黄水遥); "Збірка творів У Цзіюе" ("吴继岳文集") У Цзіюе (吴继岳); "Поетична збірка Ліна Наньжєня" ("岭南人短诗选"), "Збірка коротких віршів Ліна Наньжєня" ("岭南人小诗选"), "Дев'яності" ("年方九十") Ліна Наньжєня (岭南人); "Збірка віршів Цзи Фаня" ("子帆诗集") Цзи Фаня (子帆); "Ще не прибула зимна течія" ("未到冰冻的冷流") і збірка "Травневі вірші" ("五月总是诗") Лі Шаою (李少儒); "Збірка коротких оповідань Цзи Жаня" ("自然短篇小说集") Цзи Жаня (自然); "Син природи" ("大自然的儿子"), "Блакитні очі" ("蓝眼睛") та "Коментарі до коротких віршів Цена Сіня" ("曾心小诗点评") Цена Сіня (曾心); "Прибережжя Тампасак" ("巴塞河畔") Дена Ченнаня (邓澄南); "Сказана була лише фраза" ("只说一句") Ні Чан'ю (倪长游); "Збірка творів Хуна Ліня" ("洪林文集") Хуна Ліня (洪林); "Поясни-но" ("情解") і "Пожалій-но" ("情哀") Джозефа Чжена (郑若瑟); "Збірка віршів Ціня Сигана: цикл віршів для фортепіано" ("琴思钢诗集: 钢琴组诗") Ціня Сигана (琴思钢); збірка віршів Ку Цзюе (苦觉) "Вітряк" ("风车"); збірка віршів "Вірші, побачені крадькома крізь сон" ("偷盏时光梦诗") Веня Сяююня (温晓云) та інші.

Наприкінці ХХ ст., як для літератури китайської діаспори в інших регіонах світу, так і для тайсько-китайської літератури характерною виявилася поява феномена "нової іммігрантської літератури" (新移民文学). Хоча масштаби та вплив нової іммігрантської тайсько-китайської літератури набагато менші, ніж, скажімо, американсько-китайської та австралійсько-китайської літератури, вона так само набула нових імен, естетичних особливостей і нових художніх елементів, що є цікавими до прочитань і досліджень. Це твори Лі Цзін'ї (李经艺) "Біле в білому" ("白中白") і "Підіймайся" ("升起来"), Чжун Цзимей (钟子美) "Дістатися небес" ("飞天") та "Вибрані твори: Трави на краю світу" ("天涯草随笔选集"), Ку Цзюе (苦觉) "Вітряк" ("风车"), Сяю Юнь (晓云) "Що таке кохання" ("问情为何物"), Хань Цзи (菡子) "Есеї Хань Цзи" ("菡子随笔"), Чєня Юя (陈雨的) "Два береги, що зв'язані любов'ю" ("一线情丝两地牵") та "Елегантна й тендітна" ("幽娴的紫莲"), Лань Янь (蓝焰) "Легенди дерев'яного човна" ("小木船的传说") та інші. Окремої уваги заслуговують вірші цієї нової літератури, що набули особливого відчуття мови, ритму та образності.

На рубежі століть тайсько-китайська література перестала бути виключно надбанням китайської громади в Таїланді (кількість етнічних китайців або їхніх нащадків у Таїланді сягає близько 7–10 млн осіб, що становить приблизно 11 % загального населення країни [范军, 何福祥, 2021, 页189]) і почала активно долучатися

до дискурсу всесвітньої китайськомовної літератури. Представники тайсько-китайської літератури й зараз беруть активну участь у міжнародних літературних конференціях, форумах і спілках, як-от "Азійський літературний та мистецький табір" (亚细亚文艺营), "Азійська асоціація китайськомовних письменників" (亚洲华文作家协会), "Міжнародна конференція китайськомовних письменниць" (国际华文女作家会议), "Конференція з китайськомовної літератури Південно-Східної Азії" (东南亚华文文学研讨会), "Міжнародний симпозіум всесвітньої китайськомовної літератури" (世界华文文学国际讨论会) тощо. Поступово різноманіття жанрів і форм, а також унікальні художні особливості тайсько-китайської літератури і постаті її представників – серед яких Нянь Ламей (年腊梅), Си Маґун (司马攻), Мен Лі (梦莉), Лі Шаою (李少儒) та ін. – стали пізнаваними у світовій спільноті.

Так, однією із яскравих представниць цієї літератури є Нянь Ламей (1934–1993) – тайсько-китайська письменниця, що народилася у Таїланді в родині вихідців із повіту Жаопін провінції Гуандун, КНР. Нянь Ламей – тайландське ім'я письменниці, її китайське ім'я – Сюй Цзіньхуа (许静华), іноді вона також використовувала псевдонім Лі Хун (李虹). Через скрутне становище сім'ї в 14 років почала працювати на текстильній фабриці, проте продовжувала старанно вчитися, читати й робити перші спроби на ниві художньої літературної творчості.

Найбільш репрезентативними творами письменниці є збірки оповідань "Квітова вулиця" ("花街") та "Оповідки прибережжя річки Чаупхрая" ("湄南河畔的故事"), збірка новел "Ковбаска лачан" ("黑腊肠"), збірка есеїв "Весняні лози" ("青春藤") та автобіографічні нотатки "Обрис тайландсько-китайського письменника" ("泰华写作人剪影") [海外华文文学教程, 2009]. Для творчості письменниці характерною є тематика пошуку коріння, що загалом притаманна тайсько-китайській літературі періоду після впровадження реформ і відкритості на материковому Китаї. Тайсько-китайські письменники прагнули відобразити зміни в ментальному світогляді й ідеях людей. Із цієї тематики визначним є оповідання Нянь Ламей "Легкий вітер дме над річкою Меконг" ("轻风吹在湄江上"), у якому зображена романтична історія кохання хлопця Бая Цзіпея і дівчини Ань Цяона. Нерозлучним із самого дитинства закоханим довелося розлучитися на початку 1950-х рр., коли Бай мав повернутися з Таїланду до Китаю на навчання. Хлопець і дівчина пообіцяли один одному дочекатися його повернення і зрештою одружитися за 10 років. Однак із часом від хлопця перестали надходити листи, що, однак не вплинуло на почуття дівчини, яка, вірна своїй обіцянці, продовжувала чекати на повернення коханого та ніколи не вийшла заміж. Бай Цзіпей натомість одружився в Китаї, у подружжя народилося двоє дітей. Ця драматична історія пошуку коріння не обмежується лише історією нещасливого кохання, бо відбувається на більш широкому тлі історичних змін. Авторка замислювалася над життям, почуттями й думками людей у мінливі часи епохи змін, які випали на 50–70-ті рр. на материковому Китаї.

Здебільшого герої творів Нянь Ламей – це "маленькі люди", представники небагатих верств суспільства Таїланду, до яких письменниця ставиться з неабиякою

теплотою та любов'ю. У збірці "Квітова вулиця" авторка оспівує прекрасну людяність і щиросердість тайландських дівчат із важкою долею. Образ Суботак, маленької продавчині квітів у оповіданні "Дівчинка з квітковим намистом" ("结花串的女孩"), викликає співчуття та водночас захоплює добротою, працелюбністю, дитячою безпосередністю та здатністю до героїчних вчинків. Мова Нян Ламей проста й лаконічна, сюжети прозорі та невигадливі, а її твори яскравіше, ніж будь-які реалістичні нариси, змальовують повсякдення тайландців.

Однак протягом останніх років у культурних колах китайської діаспори в Таїланді з'явилося приховане занепокоєння: тайсько-китайські письменники старіють, а заборони чи обмеження китайської освіти протягом тривалого періоду часу зрештою зробили рідною мовою тайського китайця тайську, відтак зараз у Таїланді мало талановитих молодих людей, які можуть писати літературні твори китайською. Нині, за винятком Малайзії, рідною мовою етнічних китайців майже в усіх країнах Південно-Східної Азії більше не є китайська. Навіть у Сінгапурі, де китайці становлять близько 80 % усього населення, рідною мовою більшості китайців є англійська, а китайська – лише іноземною. Отже, у Південно-Східній Азії китайці-іммігранти зникли як особлива етнічна група, та й концепція китайської мови як рідної для китайця замінюється концепцією вивченої китайської мови і, відповідно, набутої китайської культури. У багатьох академічних працях усталений термін на позначення етнічних китайців "хуажень" (华人) замінюється більш коректним "хуай" (华裔) у сенсі "етнічний китаєць, що народився за кордоном, віддалений іноземець". Нащадки китайських іммігрантів у Європі, Америці, Японії й інших країнах зазнають впливу місцевих мови та культури, і тому друге та подальші покоління китайських іммігрантів по всьому світу розмовляють китайською лише на побутовому рівні, не кажучи вже про те, щоб висловлювати вишукані думки та виражати тонкі емоції китайською. Отже, існує певне занепокоєння щодо подальшого розвитку тайсько-китайської літератури і, навіть більше, усієї світової китайськомовної літератури.

T. Vechorynska, Ph. D. in Philology, assoc. prof.
e-mail: t.vechorynska@gmail.com
Taras Shevchenko National University of Kyiv, Kyiv, Ukraine

Можна дійти висновків, що попри сучасні виклики, із якими стикається література китайської діаспори з поступами глобалізації, натеper нам доступний і продовжує створюватися унікальний корпус текстів доробку тайсько-китайської літератури, що формувався понад 100 років, і нині є широким і цікавим полем для досліджень. Вагомим внеском до дослідження тайсько-китайської літератури вбачається аналіз творчості видатних її представників, важливого значення набуває також пояснення естетики й "літературності" цього кроскультурного явища, переклад знакових творів, із метою обґрунтування, яким чином досвід життя поза кореневої китайської культури сформував унікальну літературну парадигму та створив своєрідну поетику всесвітньої китайськомовної літератури.

Список використаних джерел

- Tsu J., Wang D. D. Introduction: Global Chinese Literature. *Global Chinese Literature: Critical Essays* / ed. by J. Tsu, D. D. Wang. Leiden : Brill, 2010. P. 1–13. DOI : https://doi.org/10.1163/9789004186910_002.
范军, 何福祥. 当代泰华文学的现状与成就. *中国语言文化杂志*. 2021. 第1期. 页 187–195.
海外华文文学教程 / 饶芃子, 杨匡汉主编. 暨南 : 暨南大学出版社, 2009. 289 页.
赖伯疆. 海外华文文学概观. 福州 : 海峡文艺出版社, 1993. 410 页.
潘亚敦. 海外华文文学现状. 北京 : 人民文学出版社, 1996. 442 页.
饶芃子. 世界华文文学的新视野. 北京 : 中国社会科学出版社, 2004. 241 页.
Джерела ілюстративного матеріалу
年腊梅. 结花串的女孩. *海外华文文学读本短篇小说卷* / 吴奕铸选编. 暨南 : 暨南大学出版社, 2009. 页 128–135.

References

- Fan, J. and He, F., 2021. Dangdai tai huawenxue de xianzhuang yu chengjiu. *Zhongguo Yuyan Wenhua Zazhi*, (1), pp. 187–195.
Lai, B., 1993. *Haiwan huawen wenxue gaiguan*. Fuzhou: Haixia wenyi chubanshe.
Pan, Y., 1996. *Haiwan huawen wenxue xianzhuang*. Beijing: Renmin wenxue chubanshe.
Rao, P., 2004. *Shijie huawen wenxue de xin shiye*. Beijing: Zhongguo shehui kexue chubanshe.
Rao, P. and Yang, K. eds., 2009. *Haiwan huawen wenxue jiaocheng*. Jinan: Jinan daxue chubanshe.
Tsu, J. and Wang, D. D., 2010. Introduction: Global Chinese Literature. In: J. Tsu and D. D. Wang, eds. *Global Chinese Literature: Critical essays*. Leiden: Brill, pp. 1–13. https://doi.org/10.1163/9789004186910_002.
Sources
Nian, L., 1985. Jie huachuan de nühai [Girl with a floral garland]. In: Y. Wu, ed. 2009. *Haiwan huawen wenxue duben duanpian xiaoshuo juan*. Jinan: Jinan daxue chubanshe, pp. 128–135.

Надійшла до редколегії 05.05.22

OVERVIEW OF THE FORMATION AND DEVELOPMENT OF CHINESE LANGUAGE LITERATURE IN THAILAND

The Thai-Chinese literature represents more than century-old experience of Chinese immigrants in Thailand recorded in literary works. It is the embodiment of life's vocations, dreams and thoughts of Chinese immigrants, as well as an important symbol of the struggle for Chinese cultural identity. In modern Thailand, the native language of ethnic Chinese is Thai. For the Thai population, Chinese is the second foreign language to learn while English is the first. In the realities of the lack of permanent cultural ties and a stable language environment, Chinese-language writings in Thailand are unique and special in their subject matter and issues. Given the fact that studies of Overseas Chinese literature of the twentieth and twenty-first centuries in the world are mostly focused on literary works in North America, the study of Chinese-language literature in Southeast Asia, in particular Thai-Chinese literature, receives less attention. The oeuvre and achievements of this literature have not yet received a proper deep and detailed scientific understanding and assessment of the aesthetic features and uniqueness of this literary phenomenon. And this is the reason why the study of modern Thai-Chinese literature is of great importance. This paper is of an overview character and is devoted to the formation and development of Thai Chinese-language literature from the early twentieth century to the present. Particular attention has been paid to the challenges and obstacles that have accompanied the development of Chinese-language writing in Thailand throughout history. Readers are also invited to get acquainted with the Ukrainian translation of the short story by the Thai writer of Chinese origin Nian Lamei "Girl with a floral garland".

Keywords: Overseas Chinese literature, Thai literature in Chinese, Thai-Chinese literature, Nian Lamei, Girl with a floral garland.